

Justos per pecadors

Dv, 4/12/2009 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Pagaran justos per pecadors, aquest és el primer pensament que vaig tenir en sentir que la Generalitat “enduriria” la legislació sobre fundacions per evitar casos com el del Palau de la Música.

Les actuacions s’han concretat en les “[Mesures per reforçar el control de les subvencions públiques i millorar la transparència](#)”, finalment presentades pel govern de la Generalitat, el passat 16 de novembre, a través de tres dels seus departaments. Si analitzem el contingut d’aquestes mesures hi podem trobar algunes concrecions que poden tenir una real incidència, però també algunes idees vagues de difícil concreció i aplicació, totes molt vinculades al fet de rebre subvencions públiques.

Si tornem al “cas Palau” crec que és important adonar-se que el que va fallar no van ser tant els mecanismes de control com les persones que, a través d’aquests mecanismes, havien d’exercir aquest control. Per no pensar pitjor, quedem-nos en què el Sr. Millet deuria posseir un encís personal i una capacitat sobrenatural de generar una imatge de confiança que va enredar tanta gent.

No crec que els problemes vinguessin, principalment, de la legislació i la regulació de les entitats. I cal anar molt en compte a l’hora de legislar, precisament per no fer pagar justos per pecadors o, més directament, per no fer inviable el funcionament d’una part important del nostre teixit associatiu.

La meva experiència en el tercer sector –tant voluntària com professional- m’ha portat a conèixer i estar involucrat en models gairebé antitètics d’entitat. Per una part, les AMPAs i esplais, associacions generalment molt petites i caracteritzades per l’estricta voluntariats i per la manca d’estructura i, a l’altra banda, Fundacions mitjanes o grans amb estructures plenament professionalitzades. Són realitats tan diferents que difícilment poden compartir determinats mecanismes reguladors.

Les petites associacions malden per la subsistència i els mínims requeriments legals són viscuts com una pesada llosa que els dirigents defugen i que espanten a l’hora de comprometre-s’hi. Per la via de la selecció natural, aquestes entitats semblarien condemnades a l’extinció, però després resulta que es demana el seu concurs i semblen imprescindibles.

Només un exemple d’actualitat en relació amb la darrera afirmació. En el tan debatut nou calendari escolar, i en relació amb la setmana de vacances del febrer, el Departament d’Educació confia que les AMPAs organitzin activitats i per això

habilitarà una línia de subvencions. És a dir, que la mateixa administració empeny unes petites associacions a assumir unes determinades activitats i les seves conseqüents responsabilitats. Segurament poques persones, per no dir cap, de les juntes de les AMPAs haurà llegit les “Mesures per reforçar el control de les subvencions públiques i millorar la transparència”. Potser millor així, si volem tenir activitats per a l'alumnat la setmana de vacances del febrer.

(article [publicat al blog de xarxanet.org](http://xarxanet.org))